

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2021, č. j. 15 A 66/2018 – 49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 12. 2018, č. j. VS-125191/ČJ - 2018-800232, zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí speciální pedagožky oddělení výkonu trestu Vazební věznice Praha – Pankrác, jímž mu byl uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení nepodmíněně.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne č. j. 25. 1. 2021, č. j. 15 A 66/2018 – 49, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[4] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti dvě námitky. V první z nich městskému soudu vytýká, že ve věci nenařídil ústní jednání, v němž by mohl brojit proti argumentům žalované. V druhé námitce nesouhlasí s tím, že mu městský soud neustanovil zástupce, který by pomohl prokázat, že se žalovaná vůči stěžovateli dopouštěla diskriminace a snižovala jeho důstojnost. Ve zbylé části kasační stížnosti opakuje své žalobní námitky a rekapituluje průběh správního řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[9] Jak je uvedeno výše, soudní řád správní konstruuje domněnku souhlasu účastníka tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Taková situace nastala i v nyní projednávaném případě.

[10] Městský soud sám neshledal nařízení jednání účelným a účastníci řízení (a tedy i stěžovatel) svůj nesouhlas s takovým postupem k výzvě soudu v zákonné lhůtě podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili. Výzva soudu k vyjádření se k možnosti rozhodnout věc bez jednání společně s poučením o důsledcích marného uplynutí lhůty dvou týdnů byla stěžovateli doručena dne 23. 9. 2019 a žalované dne 19. 11. 2019 (viz č. l. 45 a 46 spisu městského soudu). Ani jeden z účastníků řízení se k této výzvě ve lhůtě dvou týdnů ani po jejím uplynutí nevyjádřil. Fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání tak v tomto případě byla naplněna. Namítá-li stěžovatel, že nemohl při jednání brojit proti argumentům žalované, a dovozuje-li z toho zkrácení svých práv, pak mu nelze přisvědčit, neboť za shora popsaného skutkového stavu nemuselo být podle § 51 odst. 1 s. ř. s. jednání nařizováno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Výše uvedené potvrzuje také závěr usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48, v němž je uvedeno, že „[ú]častníci řízení jsou ti, kterým je garantován spravedlivý proces, jehož důležitou součástí je

pokračování

právo na konání soudního jednání a přístup k němu. Jestliže oni sami se naplnění tohoto práva nedožadují, není zpravidla úkolem soudu jim toto právo 'vnucovat'.“ Pokud tedy stěžovatel nesouhlasil s rozhodnutím věci bez ústního jednání a trval na jeho konání, měl to městskému soud na výzvu ve stanovené lhůtě sdělit. Pokud tak neučinil, musí nést následky s tím spojené, o nichž byl řádně poučen. Lze tedy uzavřít, že městský soud se tvrzeného pochybení nedopustil a kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[12] Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že mu neustanovil zástupce, který by mohl hájit jeho práva. Tato námitka rovněž není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud z přiloženého soudního spisu ověřil, že stěžovatel o ustanovení zástupce žádal, městský soud však tento návrh zamítl usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 15 A 66/2018 - 38. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti usnesení krajského (resp. městského) soudu o neustanovení zástupce lze brojit samostatnou kasační stížností (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publ. pod č. 108/2004 Sb. NSS).

[14] O možnosti podat kasační stížnosti proti usnesení o neustanovení zástupce byl stěžovatel městským soudem řádně poučen (viz č. l. 39 soudního spisu), přesto však kasační stížnost nepodal. Kasační soud tudíž v nynějším řízení - ve kterém je posuzována zákonnost meritorního rozhodnutí, tj. rozsudku městského soudu - nemůže přezkoumávat zákonnost samotného usnesení o neustanovení zástupce, neboť proti němu měl stěžovatel možnost brojit samostatnou kasační stížností (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2021, č. j. 5 Azs 414/2020 - 30). Tato námitka se ocitá mimo předmět nynějšího řízení. Nad rámec nutného však lze dodat, že stěžovatel (bývalý advokát) je osobou znalou práva, a tudíž byl nepochybně schopen hájit svá práva v řízení před městským soudem.

[15] Jelikož kasační stížnost není důvodná, kasační soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[16] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. října 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu

